

3

BOLA BY TO ZÁBAVA

ELI

Srdce mu poskočilo a potom sa prudko rozbúšilo. Mal zvláštne, hlúpe nutkanie zabehnúť si víťazné kolo okolo baru. Potlačil tento impulz a tak sucho, ako len dokázal, povedal: „Aká česť.“

„Potešenie je na mojej strane.“ Znovu bez úsmevu prikývla. Táto žena pôsobila neskutočne nenútene. Akoby nemala záujem byť ničím iným ako sama sebou.

„Môžeš mi prezradiť svoje meno?“

„Nie.“

„Myslel som si.“ Eli si povzdychol a podal jej svoj odomknutý telefón. „Odfoť si môj vodičák, pošli ho kamoške a podme. A zdieľaj s ňou moju polohu.“

„To mal byť príkaz?“

Áno, a celkom nemiestny, ale nezдалo sa, že by ju to príliš rozrušilo. Nech už bola jej kamoška ktokoľvek, boli si dosť blízke na to, aby jej číslo poznala naspamäť. Poslala fotku jeho

vodičáku, napísala krátke vysvetlenie, na ktoré sa Eli donútil nepozerať, a ladne zoskočila zo stoličky.

Do riti, bola vysoká. Dokonca aj v sandáloch bola len o niekoľko centimetrov nižšia od neho a navyše, už to nemohol popierať, bola priam úchvatná. Prinútil sa odvrátiť pohľad.

„Si dosť triezvy na to, aby si mohol šoférovať, však?“ spýtala sa.

„Áno. Triezvosť lepšie zodpovedá mojim plánom.“

„Dobre.“ Jej slová mali nádych kráľovskej povýšenosti a jeho úškrn sa ešte väčšmi rozšíril.

„Vieš, že nerobíš láskavosť ty mne, však?“ spýtal sa, hoci opak bol pravdou. Keď bol Vincent nablízku, nemohol ju nechať vrátiť sa domov samotnú bez toho, aby prišiel o všetok pokoj na duši, ktorý mu ešte zostal – nemal ho na rozdávanie.

Pokojne naňho zažmurkala a on si bol na chvíľu istý, že mu číta myšlienky. Zhýralé myšlienky, ktoré nedokázal potlačiť. To, ako sa jej sladká vôňa akoby usadila v jeho mozgu.

Nie. Nevidela mu do hlavy, pretože sa pri ňom očividne uvoľnila. Dôverovala mu natoľko, že to v ňom vyvolalo pocit moci. Stále bolo ťažké ju rozlúštiť, ale intuícia mu napovedala, že jej neprekáža stráviť s ním viac času o nič viac ako jemu.

„Poďme. Moje auto je v garáži.“

Vyhli sa hlavnému vchodu, kde čakal Vincent, a v príjemnom tichu čakali na výťah. Do kabíny nastúpili spolu s mužom v strednom veku a Elimu sa vyslovene nepáčilo, ako dlho a oplzlo si premeriaval jej...

Stále nevedel, ako sa volá. Čo znamenalo, že nemá právo mračiť sa na nejakého úchyla len preto, lebo sa jej pozeral na prsia. Napriek tomu to urobil a ten muž musel cítiť, ako z Eliho vo vlnách sála agresivita, pretože pokorne sklopil zrak. Eli

sa cítil ako primát, napoly uväznený v akomsi smiešnom boji o dominanciu, akoby ho posledných dvadsať minút vrátilo o päťdesiat tisíc rokov evolúcie a...

Ježiši. Potreboval si vrznúť... alebo pospať. Alebo dovolenku. Čas, to je to, čo potreboval. Posledných šesť mesiacov jeho života naplňalo len vyčerpanie a práca, bez možnosti o čomkoľvek z toho premýšľať. Potom mu žena vedľa neho včera napísala správu na aplikácii, ktorú neotvoril už takmer rok, a mal pocit, že dostal dar od vesmíru.

Oslava toho, čo on, Hark a Minami dosiahli. Predohra k tomu, čo príde. Už zajtra.

Blúznil. Potreboval si oddýchnuť, doriti.

„Kde bývaš?“ spýtal sa a pohybom ruky ju nasmeroval k autu. Snažil sa jej dotýkať čo najmenej, ale bolo to ťažké, keď sa ona približovala k nemu. Keď sa plec om dotkla jeho ramena, prebehla ním iskra, svrbelo ho to aj cez oblečenie. Chladný vzduch podzemného parkoviska bol vítaným rozptýlením.

„Môžem zadať adresu do tvojej GPS...“

„Mohla by si ma, prosím, chvíľu počúvať?“ zavolať kosi, a keď sa otočili, cez prázdne parkovisko k nim bežal Vincent. „Nemôžeš sa rozhodnúť za nás oboch a ja len potrebujem, aby si...“

„Choď domov, Vince,“ prerušila ho.

Vince zastal. Potom znovu vyštartoval smerom k nim, zúrivejším krokom. „Nie, nie kým ma nevypočuješ...“

„Už som ťa vypočuľa. A poprosila som ťa, aby si mi dal pár dní na rozmyslenie.“

„Zase sa správaš ako krava, ako vždy...“

Eli toho už mal dosť, postavil sa pred ňu. „Hej. Ospravedlň sa jej a vypadni.“

„Choď do prdele,“ zúrili Vince. „Toto sa ťa netýka.“

Eli si tým nebol taký istý. Dialkovým odomkol auto a hodil jej kľúče. Chytla ich bez zaváhania. „Sadni si na miesto spolujazdca. O chvíľu prídem.“

Nepohla sa, namiesto toho sa pozerala na Eliho s výrazom, ktorý mohol definovať len ako zdrvený. Po dlhej chvíli sa jej pery pohli. *Neubližuj mu*, odčítal z nich.

Eli zaťal zuby a premýšľal, ako nad ňou môže mať tento lúzer takú moc. Ako vôbec získal niekoho ako ona. Ale prikývol, sledoval, ako mizne v jeho aute, a potom sa obrátil k Vincentovi.

Aj on bol vysoký a mal široké plecia, aj keď nie tak ako Eli. Napriek tomu musel v Eliho očiach niečo vidieť, pretože okamžite ustúpil o krok dozadu. Keď sa chrptom dotkol stĺpa, prilepil sa naň.

„Musíš prestať otravovať ženy, ktoré ťa žiadajú, aby si si dal pohov, Vincent,“ povedal Eli. Myslel si, že celkom priateľsky. V tomto smere sa správal ako prekliaty džentlmen.

„Netušíš, čo...“

Prikročil k Vincentovi tak blízko, až ho ovalil pach alkoholu. „To je jedno,“ povedal pokojne. Požiadala ho, aby mu neubližoval, ale Eli mal sto chutí mu nakopať. „Môžeš odísť dobrovoľne, alebo ťa k tomu donútim. Rozhodni sa.“

Vincent sa nerozhodoval dlho. Zašomral si zopár nadávok a rozbehol sa preč, každých pár krokov sa prudko otočil a za každým videl, že Eli naňho ešte stále hľadá. Keď zmizol, Eli našiel ženu sedieť na sedadle spolujazdca v jeho aute, s rukami zloženými v lone.

Možno sa volá Rosie. Aj Rosamund by jej pristalo.

„Kde si to povedala, že bývaš?“

Zdvihla zrak, ale neodpovedala. „Som prekvapená.“ Rozhliadla sa okolo seba a jej vôňa mu udrela do nosa tak inten-